

PENELOPE BLOOM

H

I

S

Banana

BEKAPNÁM

PASSION
VÁLOGATÁS

Az új főnököm szereti a szabályokat.
Van egy, amit senki nem mer megszegni...
Senki sem érhet a banánjához.
Én persze megérintettem.
És nemcsak megfogtam, hanem a számba is vettem.
Megrágtam... és még le is nyeltem.
Tudom... Rossz, rossz lány vagyok.
Ezután vettem észre őt, és higgyétek el, nem úgy lehet a legjobb első benyomást tenni, ha épp a pasi banánjától fuldokolsz.
De ugorjunk vissza az időben! Mielőtt még megfogtam egy billiomos banánját, végre megkaptam az első igazi kiküldetésemet üzleti riporterként. Itt volt a lehetőség, hogy bebizonyítsam, több vagyok, mint egy két lábon járó katasztrófa. Be kellett épülnöm a Galleon Enterpriseshez, hogy bebizonyítsam a korrupciós gyanút. (Ide jöhet is a James Bond-zene.) Csak annyit kellett tennem, hogy felvettem magam gyakornoknak Bruce Chamberson mellé. De fel kellett volna készülnöm rá, hogy ez a pasi úgy néz ki, mint akit direkt a női vágyak megtestesítésére faragtak.
Vissza a jelenbe, a konferenciaterembe, a banánjával a számban. A banánjával, amin még a neve is rajta volt nagy, fekete betűkkel. Pár perccel miután ezt észrevettem, bejött, és rajtakapott. Pár perccel ezután már fel is vett. Hát igen... Nekem sem tűnt túl jó jelnek.

PENELOPE BLOOM

USA Today, Amazon és Washington Post bestsellerszerző, akinek regényeit már számos nyelvre lefordították.

Írói karrierje akkor kezdődött, amikor abbahagyta a középiskolai tanítást, hogy az álmaira koncentrálhasson. Imád beszélgetni a saját képzeletével, valamint olyan romantikus történeteket írni, amiket szívesen megélné. Imádja az olyan pasikat, akiknek mocskosak a gondolataik, de közben aranyszívük van, amit nem mutatnak ki egykönnyen. Az a legfontosabb számára, hogy a lányainak pozitív példát mutathasson. Azért, hogy elhiggyék, hogy egy álom sem túl nagy, és nem számít, ki mit mond.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.penelope-bloom.com

www.facebook.com/PassionValogatás

**PASSION
VALOGATÁS**

„Jól keveredik benne a humor, ami annyira megnevettet, hogy leesel a székről, és a forró szenvedély, amitől szinte felgyulladnak a lapok. Bruce és Natasha története teljesen magával fog ragadni.”

Amazon

„Natasha annyira kis béna, hogy ettől olyan imádnivaló! Bruce pedig pont az ellentéte, fegyelmezett, és közben hihetetlenül dögös. Csak úgy szikrázik közöttük a levegő, amit csak fokoz az évdésük.”

Goodreads

„Ez a könyv végig izgalomban tartja az olvasót, aki feszülten várja, hogy a kőgazdag üzletembert és a szexi gyakornokot végre magukkal ragadják az érzelmek.”

BookBub

„Annyira PERZSELŐ, hogy szinte szó szerint lángra gyulladsz tőle. Le fogja olvasztani a bugyidat, megégeti az ujjad, lángba borítja a lapokat vagy bármilyen kijelzőt, amin olvasod.”

Barnes&Noble

„A His Banana gyengéd és elragadó történet. Fesztelen stílusával mosolyt csalt az arcokra, a romantika pedig teljesen megtöltötte a szívemet.”

Love Novels

PASSION
VÁLOGATÁS

PENELOPE BLOOM

H

I

S

BEKAPNÁM

— részlet —

NATASHA

Művészi szintre fejlesztettem a késést. Az egyetlen szerencsétlenkedéseim voltak az ecsetem, és New York City volt a vásznam. Volt, hogy azért nem mentem be dolgozni, mert azt hittem, nyertem a lottón. Mint kiderült, a múlt heti számokat olvastam. Írtam egy üzenetet a főnökömnek, miközben úton voltam a nyere-ményemért. Megüzentem, hogy soha többé nem veszek részt az „*egy e-mail is elég lett volna*”-megbeszéléseken, miközben a mocsok nagy jachtomon leszek, ahol gyönyörű, napbarnított pasik etetnek kézből szőlővel. Sajnos a főnököm kinyomtatta az üzenetemet, és bekeretezte az irodájában, és aznap este az egyetlen dolog, amit kézből ettem, az popcorn volt... méghozzá egyedül.

Aztán volt olyan is, hogy a *Marley meg ént* néztem előző este, és annyit bögttem, hogy képtelen voltam szalonképessé tenni magam. Rossz vonatokra szoktam felszállni, harminc percekig kerestem olyan autók kulcsát,

amik nekem nem is voltak, és egyszer még a legjobb barátommal sem mentem el vacsorázni, mert a kutyám idegösszeomlást kapott.

Ja, nem voltam büszke rá, de kicsit maga voltam a két lábom járó katasztrófa. Oké. Nem kicsit. Kész káoszmagnes vagyok. Ha létezik olyan gomb, amit soha, semmilyen körülmények között nem szabad megnyomni, egy felbecsülhetetlen értékű váza, szívrohamesélyes idős ember vagy bármi, amit el lehet szúrni, én lennék az utolsó, akit a közelben akarnának tudni. De hé, pizszok jó újságíró voltam! Ennek a bizonyítéka, hogy még mindig volt munkám. Persze az, hogy látszólag mindig a legalja feladatokat kaptam, arra is emlékeztetett, hogy állandóan a bénák listáján voltam. Nehéz előrejutni, ha hajlamos vagy véletlenül lábon lőni magad, mindegy, milyen jó sztorikat írsz.

– Ébresztő! – rúgtam bordán a bátyámat. Braeden felnyögött és átgördült a másik oldalára. Jövő héten lesz harminc, és még mindig a szüleimmel él. Csak annyit kértek tőle, hogy segítsen a ház körüli feladatokban. Persze sosem csinált semmit, úgyhogy néha elpuffogtatták az üres fenyegetést, hogy kihajítják. Olyankor a szekrényméretű lakásom padlóján csövezett pár napig, míg rendeződtek a dolgok, aztán nem idegesített többet.

Ha én funkcionális csódtömeg voltam, Braeden a diszfunkcionális ellentétem. Ugyanolyan önmagát szabotáló géneket hordozott, de a kitartás nélkül, hogy helyrehozza a hibáit. Az eredmény egy olyan huszonkilenc éves férfi lett, akinek a legfőbb hobbi az, hogy Pokémon Góval játsszon a telefonján, néha „közegészségügyi munkatárs-

ként” vállalt másodállást, ami gyakorlatilag minimálbéres meló volt: összeszedte a szemetet a városban.

– Még fel sem kelt a nap – nyögte.

– Aha, a kétnapos kegyelmi időszakod lejárt, B. Menj, rendezd a dolgokat anyuval és apuval, hogy megint csak az enyém lehessen a cipősdobozom!

– Majd meglátjuk. Van egy pokémon, amit el akarok kapni, míg a belvárosban vagyok.

Felkaptam a kabátomat, maradtam a két különböző cipőnél – az egyik sötétbarna, a másik sötétkék, mert nem volt időm tovább keresni –, és átvergődtem a lakásom előszobáján. A főbérelővel szemben laktam, és a nő soha nem hagyta ki a lehetőséget, hogy emlékeztessen, mennyi pénzzel tartozom neki.

Igen, kifizettem a lakbért. Végül. A pocsék megbízásaim nem épp a legjobb fizetést jelentették a magazinnál, ezért néha más számlákat kellett kifizetnem. Például az áramot. Ha nagyon kalandvágyónak éreztem magam, még kaját is vettem. A szüleim nem voltak túl jól eleresztve, mind a ketten tanárok voltak, de eleget kerestek ahhoz, hogy kölcsönadjanak, ha esetleg borzasztóan szükségem lenne rá. Túl büszke voltam, hogy kérjek, és nem akartam, hogy aggódjanak miattam, ezért Braedent titoktartásra eskettem az üresen kongó hűtőmmel és spájzommal kapcsolatban. Hamarosan újra talpra fogok állni, úgyhogy nem volt értelme nagy ügyet csinálni belőle.

New Yorkban élni nem épp olcsó, de semmiért sem cseréltem volna el. Ha létezett olyan város, amelyik megértette a saját kis külön bejáratú káoszomat, akkor ez az. Mivel a nap minden órájában rengeteg ember nyüzsgött

az utcán, nem volt más választásom, mint beolvadni, nem számít, mennyire voltam kikészülve, vagy hogy nem passzolt egymáshoz a két cipőm.

Élveztem a munkába járást, bár voltak napok, amikor annyira késésben voltam, hogy tudtam, le fognak szűrni, amikor odaérek.

Az iroda, ahol dolgozom, finoman fogalmazva is csupasz. Az íróasztalaink farostlemezből vannak, vastagon bevonva sötét festékkel. A falak vékonyak, és a kinti forgalom szinte minden zaját átengedik. Jó néhány számítógépünk még mindig az a méretes fajta volt, ahol a monitor vagy tizenöt kilót nyomott, és akkora, mint egy túletetett kisbaba. A nyomtatott sajtó épp szörnyű haláltusáját vívta, és a munkahelyem ezt nem is titkolta. Csak azok maradtak a szakmában, akik túl hülyék ahhoz, hogy élvezzék az életet, vagy túlságosan szerették csinálni, és nem érdekelte őket. Szerettem azt hinni, hogy rám kicsit mindkettő igaz.

Amint megérkeztem, Hank kiviharzott a sarokirodájából; ugyanolyan íróasztala volt, mint nekünk, többieknek, csak az övét bedugták a közösen használt nagy tér sarkába. Ő volt a főszerkesztőnk, és gyakorlatilag az egyetlen személy, akivel közvetlen kapcsolatban voltam. Persze ott volt Mr. Weinstead, de ő nem foglalkozott a kulimunkával. Csak gondoskodott arról, hogy a magazinunknak legyenek hirdetői, és valaki kifizesse a felhókarcoló kis szeletének bérleti díját, amit mi irodának hívtunk.

A legjobb barátnőm, Candace integetett, és meresztette rám a szemét az asztala mellől, miközben Hank közeledett. Azt sejtettem, hogy figyelmeztetni akar, de nem

tudtam pontosan, szerinte mit is tehetnék, ha Hank épp újabb pocsék megbízást próbál rám sózni.

Hank végigmért, ami szokása volt. Vastag szemöldöke zavarba ejtően hasonlított a bajuszához, ami azt a zavaros hatást keltette, mintha egy harmadik szemöldöke lett volna az ajka, vagy két bajsza a szeme felett. Sosem tudtam eldönteni, melyik. A halántéka őrszült, de még mindig áradt belőle a fiatalok ideges energiája.

– Ma időben itt vagy? – mordult rám. Szinte szemrehányás volt, mintha próbálta volna kitalálni, miben sántikálok.

– Igen? – próbálkoztam.

– Jó. Talán még nem rúglak ki.

– Azóta azzal fenyegetőzöl, hogy kirúgsz, amióta elkezdtem itt dolgozni. Mennyi is, már három éve? Csak ismerd be, Hank! Képtelen lennél elviselni, hogy elveszítesz engem vagy a tehetségemet.

Candace, aki az asztalánál hallgatózott, a szájába dugta az ujját, és öklendezést imitált. Próbáltam nem visszavigyorogni rá, mert Hank úgy szimatolta ki a mókát, mint egy vadászkutya, és minden tőle telhetőt megtett, hogy tönkretegye.

Hank bosszúsan lejjebb eresztette a bajuszát – vagy a szemöldökét.

– Én csak azt ismerem be, hogy tetszik, hogy van valaki, akire rálőcsölhetem azokat a megbízásokat, amiket senki más nem vállal el. Jut is eszembe...

– Hadd találjam ki! Interjút kell csinálnom egy szemétszállító cég vezetőjével. Ne, várj! Talán azzal a passal, akié az a cég, ami felszedi a kutyapiszkot a házad elől alacsony havidíjért. Eltaláltam?

– Nem – morogta Hank. – Gyakornoknak adod ki magadat a Galleon Enterprisesnél. Az egy...

– Menő marketingcég. Aha – feleltem. – Lehet, hogy folyton belenyomod az orromat a kakiba, de hiszed vagy sem, naprakész vagyok az üzleti világgal kapcsolatban – mondtam leheletnyi büszkeséggel. Hiszen ez végül is igaz volt. Mindenki kiröhöghet vagy nevetség tárgyává tehet itt, és néha még könnyebb is volt belemenni a játékba. De végtére is újságíró vagyok, és komolyan veszem a munkámat. Olvastam a vezércikkeket, figyeltem a tőzsdei mozgásokat, hogy kiszimatoljam az üzleti világ feltörekvő újoncait, és még az újságírásról és írásról is olvastam egy csomó blogot, hogy képben legyek.

– Megteszel bármit, hogy találj valami szennyest Bruce Chambersonnál.

– Miféle szennyest? – kérdeztem.

– Ha tudnám, szerinted odaküldenélek?

– Hank... Ez gyanúsán jó megbízásnak tűnik. Lemaradtam a poénról valahol?

Hank kemény arckifejezése most az egyszer ellágyult, még akkor is, ha csak egy leheletnyit.

– Esélyt adok, hogy bizonyítsd, nem vagy csódtömeg. De szólok, hogy arra számítok, hogy kudarcot vallasz.

Az állam megfeszült.

– Nem hagylak cserben.

Pár pillanatig úgy nézett rám, mint egy idiótára, aztán leesett, hogy az előbb azt mondta, hogy a kudarcokra számít.

– Tudod, hogy értettem – nyögtem fel, aztán elindultam Candace asztala felé.

Ő előrehajolt és szélesen mosolygott. Candace kábé korombeli lehetett. Huszonöt, talán kicsit fiatalabb. Két éve ismertem meg őt, amikor elkezdtem dolgozni Hanknek és a *Business Insights* magazinnak. Fiúsan rövid, szőke haja volt, de eléggé bájos arca ahhoz, hogy ezt megússza, és hatalmas kék szeme.

– Galleon Enterprises? – kérdezte. – Tudod, ők rajta vannak a Fortune 500-as listáján.

– Szerinted oké, ha most pisilem össze magam, vagy talán inkább várjak, amíg nem figyel senki? – kérdeztem.

Candace vállat vont.

– Ha Jackson asztalára pisilsz, fedezlek. Szerintem lopja a joghurtjaimat a hűtőből.

– Nem vagyok a biológiai fegyvered, Candace.

– Galleon Enterprises – mondta szinte vágyakozva. – Láttad az igazgatót, Bruce Chamberson és a testvére képét, ugye?

– Kellett volna?

– Csak ha bejönnek a dögös ikrek, akik bugyikat olvasztanak le.

– Oké. Pffuj! Szerintem, ha a dögös pasiktól leolvad a bugyid, azt talán meg kellene nézeted.

– Én csak azt mondom, ne mondd, hogy nem figyelmeztettelek, hogy vegyél pár termóbugyit az első napod előtt.

– Kérlek, mondd, hogy olyasmi igazából nem létezik!

Tátott szájjal előre billentette a fejét, amolyan *fff* gesztussal.

– Ne már, Nat! Szerinted mit hordanak a női úrhajósok?

Szokás szerint kicsit szédelegtem, összezavarodtam és viszolyogtam a Candace-szel folytatott beszélgetés után. De élveztem a társaságát. Nem volt időm barátokra a szó hagyományos értelmében; úgy, ahogy a vígjáték-sorozatok szerint mindenki, akinek pulzusa van, éli az életét. Nézz meg párat, és azt fogod hinni, hogy egy átlagos felnőtt az élete 90-95%-ban csak a barátaival lóg vagy dolgozik. Arról nem is beszélve, hogy az egész „munka” rész csak egy újabb helyszínt jelentett a barátokkal lógáshoz.

Talán csak rám igaz, de az én életem inkább 5% barátok, 60% munka és 35% munka miatt aggodás. Ja, és 10% alvás. Igen, tudom, hogy ez több, mint száz százalék, és nem, nem érdekel. A lényeg, hogy az én életem nem vígjáték-sorozat. Hanem egy nagy rakás magány, egészséges mértékű félelemmel, hogy a végén hajléktalan leszek, vagy még rosszabb, máshova kell költöznöm, és fel kell adnom az álmomat. És mindennél rosszabb volt az a fenyegető lehetőség, hogy Braedenné válok. A végén a régi szobámban kötök ki, ahol gyurmaragasztófoltok virítanak a falakon a régi *One Direction*- és *Twilight*-poszterek helyén.

Candace egy kis dózis volt abból az életből, amire vágytam, és azt kívántam, bár több időm lenne rá, ezért boldogan elviseltem a zavarodottság tartós érzését, minden alkalommal, miután beszéltem vele.

Miután visszaértem az asztalomhoz, akkor kezdtem felfogni a megbízatásomat. Candace viccet csinálhat ebből, ha akar, de két év után végre esélyt kaptam a bizonyításra. Írhatnék egy fantasztikus sztorit, megmutathatnám, hogy megérdemlem a jobb munkákat, a jobb fizetést. Most az egyszer nem fogom elszúrni!

BRUCE

Mindennek van hely, és mindennek van helye. Ezek szerint a szavak szerint éltem. Ez volt a mantrám.

A reggel számomra pontban öt harminckor kezdődött. Szundi gomb nélkül. Kocogtam öt mérföldet, pontosan húsz percet töltöttem az edzőteremben, aztán lifttel visszamentem a tetőtéri lakásba venni egy hideg zuhanyt. A reggeli két egész tojás, három tojásfehérje és egy tál zabpehely volt, majd miután befejeztem, jöhetett egy marék mandula, egyenként fogyasztva. Előző este kikészítettem a munkában viselt ruhámat. Fekete, méretre készített öltöny szürke inggel és piros nyakkendővel.

Szerettem a rendet. Szerettem a rendszert. Ez az elv húzódtott az üzleti modellem mögött, és az egyik legfőbb faktor volt, ami a sikeremhez vezetett. Egy két lépésből álló képlettel – beazonosítani a sikerhez szükséges lépéseket, majd megtenni azokat – bármit el lehetett érni.

Szinte mindenki be tudta azonosítani a lépéseket, de kevesekben volt meg az önfegyelem és az önuralom, hogy betű szerint betartsák azokat.

Én betartottam.

Három hónappal korábban végigcsináltam egy csúnya, bonyolult szakítást, és mostanában még könnyebbnek tűnt a feladataimra koncentrálni. Talán napról-napra jobban függtem tőle, de őszintén szólva nem érdekelt. Boldogan belefeledkezem a munkába, ha az azt jelentette, hogy felejték. Ellöknék magamtól az égvilágon mindenkit, ha az azt jelenti, hogy nem kell újra átélnem azt a fájdalmat.

A sofőröm pontban reggel hétkor vesz fel, hogy bevigyen az irodába. Egy tizennyolc emeletes épületben dolgoztam a belvárosban. Az ikertestvérem öt évvel ezelőtt vásárolta meg emeletről-emeletre. Az első célunk az volt, hogy New Yorkból működjünk. Ez egy évünkbe telt. A következő az, hogy az egykori Greenridge épületben béreljünk helyet, a modern gránit- és üvegmonolitban a belváros közepén. Ahhoz két hónap kellett. Végül azt akartuk, hogy az egész a miénk legyen. Ez öt évig tartott.

De itt voltunk.

Elóvettem a mobilomat, és tárcsáztam a testvéremet, Williamet. Amikor felvette, a hangjából süttött, hogy most ébredt.

– Mi a fasz van? – mordult fel.

A pulzusom felgyorsult. Lehet, hogy ugyanúgy nézünk ki, de a személyiségünk nem is lehetett volna különbözőbb. William minden héten más nővel feküdt le. Folyton elaludt, és késett a munkából. Úgy állított be,

hogy rúzsfolatok virítottak a nyakán és a fülcimpáján, vagy nem volt betűrve az inge. Ha bárki más lett volna, kirúgtam volna abban a pillanatban, ahogy megismerem.

Sajnos a testvérem volt. És sajnos velem egyező üzleti érzéssel rendelkezett, és bár a profizmus hiányzott belőle, nélkülözhetetlen volt a Galleon Enterprises számára.

– Itt kell lenned – közöltem. – Ma hallgatjuk meg a gyakornokokat a sajtós pozícióra.

Hosszú csend következett. Elég hosszú ahhoz, hogy tudjam, fogalma sincs, miről beszélek.

– A gyakornokok. Akiknek a felvételét te javasoltad. Azok, akik majd magukba szívják mindent, amit mondunk, aztán kiköpik a gyémánt foglalatú szemetüket a sajtónak. Gondolom, nem emlékszel rá, hogy ezt mondtad.

William felnyögött, és azt hiszem, hallottam egy halk női hangot a háttérben.

– Most nem. Nem emlékszem rá. Miután beinjektálok egy rahedli koffeint az ereimbe, talán rémleni fog.

– Csak érv ide! Nem fogom az egész délelőttöt azzal tölteni, hogy a te gyakornokaidat interjúztassam.

MÁR MAJDNEM EBÉDIDŐ VOLT, ÉS EGÉSZ DÉLELŐTT GYAKORNOKOKAT INTERJÚZTATTAM. RÁNÉZTEM AZ ÓRÁMRA. Olyan óra volt, mint amit a haditengerészet különleges egységénél használtak. Vagyis akár 125 méter mélyre is lemerülhettem, ha rajtam volt. Nem voltam benne biztos, hogy mikor lehet szükségem arra, hogy spontán elugorhassak

egy óceáni merülésre, de mindig megnyugtatót a tudat, hogy az égvilágon mindenre felkészültem, amit csak az élet rám zúdíthatott. Két tartalék öltözetet tartottam az irodámban és a sofőröm kocsijában, egy üzletit és egy hétköznapi. Együtt dolgoztam egy táplálkozási szakértővel, aki gondoskodott róla, hogy a táplálékbevitel a lehető legoptimálisabban kiegyensúlyozott legyen, és így a munkanap során ne essen le az energiaszintem vagy fogjon el a letargia. Még egy tartalék telefonom is volt, amire rámentettem az összes nevet és információt, arra az esetre, ha az enyémmel váratlanul történne valami.

Minden eshetőségre felkészültem. Nincs meglepetés. Nincs kudarc. És ami a legfontosabb, soha nem követtem el kétszer ugyanazt a hibát. *Soha.*

Az egyik legújabb kiegészítem azzal kapcsolatban, hogy kerüljem az ismételt hibákat az, hogy kimaradok a kapcsolatokból. Nem érte meg. Az olyan bonyolultabb kedvteléseket, mint a nők és a kötöttségek, hátrahagyhattam az egyszerűbbek kedvéért. Erről jut eszembe: volt egy banán, a nevemmel – szó szerint – a pihenőszobában. Persze tarthattam volna az íróasztalomban, de kellett az ürügy, hogy felálljak és sétáljak kicsit ebéd előtt. Ez egyben lehetőséget adott, hogy beszéljek az alkalmazottakkal. Ez általában csak annyit jelentett, hogy hallgattam, ahogy a munkatársaim a seggemet nyalják, de tudtam, hogy jót tesz a morálnak, ha időről-időre elvegyülök. Az emberek jobban dolgoznak olyasvalakinek, akit kedvelnek.

Köszönetet mondtam a hatodik gyakornoknak, akit azon a délelőttön interjúztattam, és felálltam, hogy ki-

kísérjem az irodából. Mint a gyakornokok előtte, ő is nemrég fejezte be a főiskolát, tágra nyílt szemű és rémült volt. Nem nagyon számítottam másra, de nem tudtam pontosan, William hogyan akarta szűrni a jelentkezőket. Olyasvalakit akart, aki mindent a legpozitívabb fényben tesz magáévá, amit teszünk, mert egy sor interjút akart összehozni a médiával, miután eleget tanultak. Azt mondta, ez ingyen PR-t jelent majd közvetlenül azelőtt, hogy megnyitjuk a legújabb céget Pittsburgben.

Az egyik reklámfilozófia, amit komolyan vettünk az volt, hogy a lehető legtöbb irányból támadjunk. Nem akartuk, hogy az ügyfeleink minden pénzünket csakis rádió- vagy tévéhirdetésekre öljék. Kreatívak voltunk, és az, hogy a gyakornokainkat viszonylag ingyenes reklámozóvá tegyük, csak a stratégiánk újabb eleme volt. Nem annyira a pénzről szólt ez, mint hogy jól tegyük a dolgunkat, mert mindketten szerettük a kihívásokat. Máshogy gondolkodni. Gyorsabban cselekedni. Nagyobb kockázatot vállalni. Ez egy újabb lehetőség volt, hogy a potenciális ügyfelek lássák, milyen innovatív és kreatív módszerekkel reklámozzuk a saját vállalkozásunkat. Végtére is, ha azt akarod, hogy a legjobb ügyfelek neked fizessenek azért, hogy piacot szerezz nekik, akkor nagyon ajánlatos magadnak is profin piacot találni.

Williammel mindig remekül kihoztuk egymásból a legjobbat. Ő rávett, hogy többet kockáztassak az üzletben, mint magamtól tettem volna, én pedig segítettem megzabolázni őt, amikor túl vakmerő volt.

Hátratoltam a széket az asztalomtól, és kiittam a vizemet. A gyomrom megkordult a rám váró banán

gondolatára. Az étrendemben nagyon kevés cukor szerepelt, és idővel a banán vált kulináris életem fénypontjává. Tudtam, hogy az egész nevetséges, ezért nem ismerem volna be senkinek, de gyakran az ebéd előtt evett banán volt a napom csúcspontja. William azt mondta, hogy azok az alkalmazottak, akik félnek tőlem, megtanulták elkerülni a pihenőt, ha a banán még ott volt. Azok, akik a seggemet akarták nyalni, úgy várahoztak körülötte, mintha csali lenne.

Az iroda dizájnya egyszerű volt, harmonikus és modern. Williammel fizettünk egy lakberendezőnek, hogy összehozza a kinézetét, és nem spórolt a költségekkel. A letisztult, kellemes berendezés több volt fényűzésnél, üzleti modell volt. Nemcsak azt akartuk, hogy a versenytársaink azt gondolják, minden tekintetben mi vagyunk a legjobbak, de azt is, hogy ezt az alkalmazottaink is érezzék. Az ember máshogy dolgozik, ha úgy gondolja, a legjobb helyen van, és ott is akar maradni.

A pihenő egy üveg négyszög volt. Egy belső kertre nézett. Mindenféle virág borította, amit csak találtunk, és zárt térben életben maradt.

Az épület minden emeletén körülbelül nyolcvan dolgozott minden pillanatban, és én mindig gyorsan megjegyeztem a neveket és az arcokat.

Ezért, amikor nem ismertem fel a tengerészkék ceruzaszoknyát és fehér blúzt viselő lányt, tudtam, hogy a gyakornokok egyike. A haját lófarokba fogta. Kihagyott belőle egy tincset, amit elkapott a feje feletti légkondi levegője, lazán dobálta azt, és ez magára vonta a tekintetemet. Csinos lány volt, kifejező, mogyoróbarna szemekkel, a szája olyannak látszott, mint ami hozzáso-

kott a pajkos mosolyhoz és a pergő szófordulatokhoz, és olyan teste, amit láthatóan karban tartott.

De mindez nem számított. Ami számított, az a kezében tartott tárgy volt.

A kezében tartott, félig megevett tárgy, amire filctollal ráírták a nevemet. Csak a „BRU” látszott, aztán a banán hátrahúzott héja elfedte a többit.

Még négyen voltak a pihenőben, mind látták, mit tart a kezében, és a helyiség legtávolabbi sarkába húzódtak. Úgy nézték a lányt, mintha egy kihúzott reteszű gránátot tartott volna a kezében, és közben mind próbáltak kislisszolni a szobából, még a robbanás előtt, amiről tudták, hogy bekövetkezik.

Ekkor a lány észrevett.

A szeme kicsit elkerekedett, és felszisszent, amitől a banán egy része mintha a torkán akadt volna. Köhögni és fuldokolni kezdett.

Felment bennem a pumpa. Biztosan egy gyakornok, és volt pofája hozzányúlni banánomhoz? *És megenni?* Odaléptem mellé, és hátba vágtam, hogy segítsek neki megszabadulni attól, ami a torkán akadt; kicsit erősebben ütöttem, mint akartam.

A lány morgott, köhögött és nyelt. Az arca foltokban égett, ahogy tetőtől-talpig végigmért, és lerogyott egy székbe a szoba közepén álló nagy asztal mellett, hogy levegőhöz jusson.

– Tudja, ki vagyok? – kérdeztem, amikor úgy tűnt, teljesen helyrejött a banánom okozta fuldoklásból. A torcom összeszorult a dühtől és a felháborodástól. A lány kis adag káoszt fecskendezett az életembe, szabotálta a napirendemet. Minden ösztönöm gyakorlatilag üvöl-

tött, hogy tüntessem el az életemből, amilyen gyorsan lehet, ahogy az egészséges test teszi egy vírussal.

– Maga Bruce Chamberson – válaszolta.

A félig megevett banán ott csücsült mellette. Felemeltem az ujjam, a banánra mutattam, aztán lehúztam a héját, hogy a teljes nevet elolvashassa.

A lánynak tátva maradt a szája.

– Szörnyen sajnálom, Mr. Chamberson. Csak elfelejtettem elhozni az ebédemet, és nem vettem észre a maga nevét, mielőtt elvettem. Azt hittem, ingyen van vagy...

– Egy ingyenes banán? – kérdeztem szárazon. – Úgy gondolta, a Galleon Enterprises egyetlen árva banánnal látja el az alkalmazottjait?

A lány hallgatott, nyelt, aztán a fejét rázta.

– Istenem! – hördült fel, és úgy roskadt magába a széken, mintha az összes levegőt kiszívták volna belőle. – Valami azt súgja, hogy ezután nem kapom meg a gyakornoki állást.

– Valami rosszul súg magának. Fel van véve. Az első feladata minden nap az lesz, hogy vesz egy banánt, és elhozza az irodámba legkésőbb 10:30-ig. – Tettem róla, hogy a meglepetés ne üljön ki az arcomra, bár átcikázott rajtam. *Mi a büdös francot művelek?* Vonzó lány volt, és nem azon a módon, amit csak úgy könnyedén nyugtáz az ember. Valamit felkavart bennem. Egy csepp szexuális vágyat sem éreztem, mióta szakítottam Valerie-vel, de ez a gyakornok gyorsan változtatott ezen. Nemcsak kíváncsiságot éreztem, hogy vajon mennyire jól néz ki csípőjéig felhúzott szoknyában, de azt is tudni akartam, halk vagy hangos-e az ágyban, a hátamba mélyeszti-e a körmeit, vagy elnyúlik-e előttem, mint egy leterített

préda. Ugyanakkor olyan gyorsan el akartam őt távolítani az életemből, amennyire az emberileg lehetséges. A lány minden volt, amit csak elkerülni próbáltam. Minden, amit nem akartam.

Zavartan összevonta a szemöldökét.

– Fel vagyok véve? – kérdezte.

Félretoltam minden kétségemet. Mindenki szeme látára azt mondtam neki a pihenőszobában, hogy felvettem, és nem fogok úgy tűnni előttük, mint akinek elment az esze. Ki kellett tartanom.

– Ne legyen olyan elégedett magával! Ha kedvelném, elküldeném csomagolni. Azt fogja kívánni, bár soha nem nyúlt volna a banánomhoz, gyakornok. Azt megígérhetem.